

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 15 MAART.

Nieuwe belastingen.

TONGENAREN MAAKT DE BEURS GEREED.

Ziehier het ontwerp van nieuwe belastingen door onze liberale stadhuisbazen aan den gemeente raad voorgedragen. De nieuwe imposten zullen vereischt worden van den 1° Januari 1873.

Verzekeringen tegen brand.

Art. 1. — Eene belasting van twee duizend franken, bestemd om de kosten te dekken van de Vernieuwing en het onderhoud der brandspuiten, alsook den dienst der politie, zal jaarlijks ten voordeele der stad geheven worden op alle gebouwen gelegen in de gemeente.

Art. 2. — Deze belasting wordt evenredig verdeeld tusschen de maatschappijen van verzekering en de eigenaars der niet verzekerde gebouwen, voor grondslag der verdeling nemende voor de eersten, het totaal der premien betaald aan elk hunner volgens de brandpolitien bestaande op den eersten Januari van elk jaar voor de verzekering tegen brandgevaar der gebouwen in de gemeente gelegen; voor de tweeden, de premie welke dezelve zouden moeten betalen in geval dat zij tegen brand verzekerd waren. Dit bedrag zal moeten bepaald worden door eene expertise in dewelke men zal in acht nemen de waarde van het gebouw en de gevaren van brand waaraan hetzelfde is blootgesteld.

Art. 3. — De gebouwen die slechts voor een gedeelte hunner waarde zouden verzekerd zijn, zullen voor het verschil gelijkgesteld worden met de niet verzekerde gebouwen en het gedeelte der belasting overeenkomende met dit verschil, zal ingevorderd worden ten laste van den eigenaar.

Paarden.

Eene belasting van vijftig additionneele centiem op de paarden van weelde en tot twee gebruiken (de luxe et mistes)

Honden.

Art. 1. — Eene jaarlijksche belasting van drie franken per hond, te betalen door den bezitter van den hond, of bij er eigenaar van zij of niet.

Art. 2. — Zullen niet aan de belasting onderworpen worden: A. de honden dienende om de blinden te leiden. — B. Degene die gebruikt worden om karren te trekken. — C. De jonge honden zoo lang zij door hunne moeder gevoed worden.

Rijtuigen.

Art. 1. — A. Vijf en twintig franken voor elk rijtuig met twee of meer paarden.

B. Vijftien franken voor elk rijtuig met een paard en vier raders.

C. Tien franken voor elk rijtuig met een paard en twee raders.

Art. 2. — Deze belasting zal verhoogd worden met vijf franken voor de rijtuigen met familie wapens, dat is te zeggen dragende kroonen, geschiedkundige of fantasie wapens of teekens van adel of ridder orders.

Art. 3. — De geheele belasting is verschuldigd door de personen die een of meer rijtuigen bezittende, ten minste geturende drie maanden van het jaar in de stad verblijven

Art. 4. — De helft der belastingen is slechts verschuldigd door de personen die de rijtuigen slechts na den 30 juni zullen bezitten.

Art. 5. — De openbare rijtuigen en de remise rijtuigen zijn niet aan de belastingen onderworpen.

Dienstknachten.

A. Tien franken voor elken dienstknecht.

B. Vijftien franken voor elken livrei-knecht, dat is te zeggen voor elken dienstknecht dragende in zijne kleeding een onderscheidings teeken, dienende om den staat van den dienstknecht te doen erkennen.

C. Vijf franken voor elke dienstmeid, behalve de uitzondering vermeld in n° 1 van art. 2 hierna volgend.

Art. 2. — Worden van de belasting vrijgesteld; 1° de inwoners die slechts eene dienstmeid houden; 2° de dienstboden der hotelhouders, logmenthouders, restaurateurs, coffijhouders, herbergiers en kosthuishouders; 3° degene die ten dienste zijn der landbouwers die geen ander bedrijf uitoefenen en die geene paarden of rijtuigen houden onderworpen aan de personele belasting en 4° de voerlieden, de geleiders van omnibussen, van postwagens en van huurrijtuigen.

Art. 3. — De uitzonderingen voorzien bij art. 2 zijn niet toepasselijk op de livrei-knachten.

Stoommachienen. (Machines à vapeur.)

Art. 1. — Elk nijverheids gesticht gebruik makende van de vapeur, zal jaarlijks ten voordeele der stad eene speciale belasting betalen van zes franken voor elk paarden kracht.

Art. 2. — De geheele belasting zal kunnen geëischt worden voor elk machien voor den 1° Januari in werking gesteld en werkende geturende ten minste zes maanden van het jaar, zoo niet zal zij op de helft gebracht worden. De zelfde vermindering zal toepasselijk zijn indien het machien slechts in het tweede gedeelte van het jaar in werking gesteld wordt.

Jagers.

Eene belasting van tien franken ten laste van elken inwoner der gemeente die zich overlevert aan de oefening of aan het vermaak der jacht. Wordt als jager aanzien en is verplicht de belasting te betalen, hij die in den loop van het jaar van de bestuurlijke overheid een jacht verlof (port d'armes) bekomen heeft.

Balcons, grillagiën, koetspoorten.

Ten laste der eigenaars:

A. Eene belasting van zes franken per loopende meter voor elken balkon, uitspringende

of gezicht hebbende op den openbaren weg, gemeten tusschen de buitenste punten. De belasting zal op drie franken verminderd worden voor elken balkon of gedeelte van balkon zich bevindende op eene boven verdieping, (2° of 3° stegie) Zij zal nooit de 20 fr. per huis kunnen te boven gaan.

B. Eene belasting van zes franken per loopende meter voor de grillagiën in ijzer of in elk ander metaal, dienende om de eigendommen af te scheiden van den openbaren weg.

Zullen niet aan de belasting onderworpen worden de poorten der schuren of werkhuizen.

Grafsteenen.

Art. 1. — Elk monument in steen, in kareolen, in zaai-blokken of gewerkt ijzer, opgericht of gebouwd op de graven of op de grafkelders geconcedeerd in het stadskerkhof, is onderworpen aan eene jaarlijksche belasting van tien franken.

Art. 2. — Zijn niet begrepen onder de monumenten, de enkele steene, ijzeren of houten kruisen.

Art. 3. — De belasting bepaald bij art. 1 is verschuldigd door dengenen die de concessie van den grond bekomen heeft, of door zijne erfgenamen en opvolgers; zij zal eischbaar zijn van den 1° Januari 1873.

Bankiers en notarissen.

Vijftig nieuwe bijvoegelijke centiem per frank, zullen ten voordeele der gemeente geheven worden op het principaal van het patent recht der bankiers en der notarissen.

Het heeft aan onze stadhuisbellen niet veel moeite gekost om het plan der nieuwe belastingen op het papier te zetten. Hun financieële geest heeft zich niet lang hoeven te plagen om nieuwe hulpmiddelen uit te denken. Zij hebben een heel eenvoudige middel gebruikt; zij hebben het stelsel van belasting nageaapt dat over korten tijd door de regeering van Luik werd voorgedragen.

De slimme tongersche financiers hebben maar iets vergeten, dat is dat wij hier te Tongeren zijn en niet te Luik. Het is niet moeilijk te begrijpen dat de imposten op de weelde zeer veel zullen opbrengen te Luik, terwijl die zelfde imposten eene onbeduidende opbrengst zullen geven te Tongeren. Te Luik slaat de impost op huizen die vijftig duizend, honderd duizend, drie honderd duizend franken waarde hebben. Is dat in Tongeren ook het geval? En is het niet buiten alle gezonde reden van op dehuizen van Tongeren die geene gemiddelde waarde van 15,000 franken hebben denzelfden impost willen te heffen als op die van Luik die tien maal meer waard zijn?

Laat ons nu het nieuw projekt eens onder-

zoeken onder eenige oogpunten welke wij verleden zaterdag niet hebben kunnen aaraken.

De nieuwe belastingen zullen vooral ten doel hebben de uitvoering van openbare werken tot verfraaijng der stad. Men wil de stad verfraaijen, en men begint met eenen impost te slaan op de balcons en op de ijzeren grillagiën die juist het schoonste sieraad der straten en der huizen zijn!

Om te doen begrijpen hoe belachelijk de handelwijze onzer stadhuis arenden is, zal het genoeg zijn te herinneren hoe de regeering van Hasselt het aanlegde toen men over eenige jaren te Hasselt besloot de stadswallen af te werpen. Wat deed het stadsbestuur van Hasselt? Begon men daar ook met eenen impost te slaan op de grillagiën en op de balcons? Verre van daar. De stadsregeering maakte vooreerst een algemeen plan der werken, zij trok de limieten af van al de te verkoopen overschotten van grond en, wat nog meer is, zij verplichtte elken eigenaar om eene ijzeren grillagie langs zijnen eigendom te plaatsen. Dank aan deze maatregelen is Hasselt vandaag omringd van boulevards die de verwondering maken van alle vreemdelingen.

Ziet nu van eenen anderen kant, op welke wijze de tongersche raadsmanen het aanleggen. Zij willen ook boulevards maken, maar zij slaan met eenen overgrootten impost (6 fr. per loopende meter) alwie op zijnen eigendom een ijzere traliewerk zal durven plaatsen. In sommige steden ziet men op de boulevards grillagiën van vijftig meters lengte. De inwoner van Tongeren die zulke verfraaijng langs zijnen eigendom zal willen plaatsen, zal eene jaarlijksche contributie van 300 fr. op zijnen krag krijgen! Meent men misschien dat er een enkel burger in Tongeren zal gevonden worden die nog eene grillagie zal oprichten wanneer men hem met zulken impost bedreigt?

Laat ons nu eens komen aan de koetspoorten (porte cochères). Eene poort van een huis, is dat een teeken van rijkdom? Zijne meeste groote poorten niet eerder opgericht uit noodzakelijkheid dan uit weelde? Maar en daar vindt men eene poort dienende tot de ingang van een renteniers huis, alle andere zijn in het gebruik van handelaars, winkeliers, landbouwers, ofwel zij zijn van geen nut voor den bewoner van het huis. — Volgens het projekt, worden vrijgesteld van de belasting « de poorten der schuren en der werkhuizen. » Men zal dus niet alleen de poorten binnen de stad

wijl haar lichaam door zichtbare schokken werd heen en weer bewogen.

De president, die ongetwijfeld eene toespraak verwacht had, liet zijne scherpe donkere oogen met eene sombere en verbaasde uitdrukking rusten op de dame, die nog steeds bewegeloos voor hem stond.

— Mijn zoon, zoo begon hij nu « verzekerde mij dat wij u niet onwelkom zouden zijn, geëerde mevrouw; mag ik vragen of dit ook werkelijk het geval is? »

Bij den klank dezor stem, kromp mevrouw Bergen andermaal ineen. « Mag ik u verzoeken plaats te nemen, » zegde zij eindelijk, zich een weinig herstellende, terwijl zij zich in eenen armstoel liet nederzinken en met hare hand op eenen zetel, in hare nabijheid wees. Toen begon zij te spreken, schielijk achter elkander door, van het eene onderwerp op het andere springende en met het eene woord als het ware het andere voortjagende.

Zij vroeg den president naar zijne reis, welke plaatsen hij was voorbijgekomen, welk gezelschap hij aangetroffen had, en eer hij daarop met mogelijkheid kon antwoorden, herhaalde zij reeds weder van het zangersfeest beden te Aldorf gehouden, van de keuze en de voordracht der liederen die er waren uitgevoerd, sprak daar tusschen echter al weder met zekere ingenomenheid van hare aangename woning, die zoo rustig gelegen was, van de schoone omstreken en het meer, en dat alles met eene haast en angstige gejaagdheid, alsof zij vreesde met haar verhaal nooit gereed te zullen komen. Daarbij was hare stem nu scherp en rauw, die stem die anders zoo welluidend klonk, dat iedereen er met innig welbehagen naar luisterde.

Toen zij eindelijk een oogenblik als door uitgeputheid zweeg, sprak de president ook niet. Hij had reeds zoo menige poging aangewend om

DE SCHERPREDICHTER.

EEN VERHAAL NAAR HET HOOGDUITSCH.

(7^e VERVOLG.)

Mevrouw Bergen maakte de nu weer stil en ernstig voor zich ziende Anna opmerkzaam op deze plaats, boven welke de 9000 voet hooge Uri-Rathstock zijne sneeuwspitsen in zilveren glans vertoont, een aanblik die zelfs den ouden Jacob een kreet van bewondering ontlokte; toen gleed de boot voorbij het kleine slot Rudenz, het welk eens de familie Attinghausen toebehoorde, en naderde men nu Fluelen, waar de boot landde en van waar een prachtige, kronkelende weg naar Aldorf voert.

Mevrouw Bergen en Anna, door Jacob gevolgd, konden slechts met moeite voortkomen door het groot aantal menschen dat alle straten en pleinen van Aldorf doorkruiste. Op het met Tels staande beeld versierde plein waar hij, volgens de overlevering, den appel van het hoofd zijns zoons schoot hadden de verschillende liedertafels plaats genomen en juist toen mevrouw Bergen en Anna naderden, begonnen zij met krachtige stemmen een lied dat, door de lucht voortgedragen, tegen het nabij gelegen gebergte weerkatste.

Deze muziek maakte op Anna een diepen indruk. Zij was nog nooit in de gelegenheid geweest, eene muziek-uitvoering op zoo groote schaal bij te wonen en had dus ook nooit de uitvoering ondervonden, welke een gezang, door zoo vele krachtige, heldere mannenstemmen voortgedragen, op ieder mensch moet te weeg brengen. Wiens oor niet door eene stiefmoederlijke belediging der natuur voor de harmonie der tonen onbegrijpelijk is; gaarne gaf zij zich over aan de verrukking waarin zij door deze lieflijke

klanken geraakte.

Mevrouw Bergen was recht verheugd, toen zij zag welk een indruk dit genot op het lieve meisje maakte en zij nu ook de treurige wolken van het schoone voorhoofd zag verdwijnen. Ja het was werkelijk of de vroegere kinderlijk blijde stemming bij Anna terugkeerde; gedurende den verderen loop van den dag bleef zij ook vroolijk en opgewekt en toen zij met hare moeder weer in de boot zat, om naar hare woning terug te keeren schertste zij op vroegere, oude wijze en zooals men het in lang niet van haar vernomen had.

— Zie eens moeder, zegde zij, hare lieve kleine hand in het water stekende, zie eens hoe liefkozend het meer zijne kleine golven om mijne vingers kronkelt. Het is mij werkelijk te moede alsof het ons iets te vertellen had, als wilde het mij op eene bijzondere vraagde voorbereiden. Wie weet wat er ginds op mij wacht waar het meer reeds kennis van draagt! Wij zijn van mijne kindsche dagen af reeds zulke goede vrienden en aan het meer heb ik de schoonste en gelukkigste uren van mijn leven te danken.

— Dat was toch zeker geen schoon uur toen de storm woedde en jufvrouw Anna in de boot sprong om het onstuimige meer op te roeien, zoo mengde zich de oude Jacob in het gesprek. Mevrouw Bergen zag beangst naar Anna. Het was haar niet aangenaam dat Jacob, juist nu Anna wat opgewekter was, dit vooral ging ophalen, 't welk aan de gedachten van het meisje nu hoogst waarschijnlijk weder eene treurige richting zou geven. Er vloog dan ook eene zeer droevige schaduw over Anna's gelaat bij deze opmerking van Jacob, doch deze verdween toch ook weer onmiddellijk en zij zegde:

— Integendeel, Jacob, dat was juist het aller-schoonste uur voor mij. Doch maak wat voort met uwe riemen, opdat wij spoedig naar huis

komen. Het begint reeds duister te worden en ik verheug mij heden bijzonder op een genoegelijke avond in onze gezellige woonkamer.

Door den ouden Jacob en nog een anderen knecht geroeid, vloog de boot pijsnel over het effen meer dat gedeeltelijk nog door den gloed der ondergaande zon werd gekleurd, doch op andere gedeelten in de schaduw van het gebergte reeds met een lichten nevel bedekt was.

Haastig sprong Anna uit de boot aan land en snelde met vlugge schreden naar de paden van den kleinen bloemenhof op het huis aan; met een lichten kreet trad zij echter een paar stappen terug, want in de geopende huisdeur stond eene mannelijke gestalte.

Het was Benno van Schildern

Op Anna toesnellen en hare handen drakken was Benno's eerste beweging. Mevrouw Bergen wilde het jonge paar in deze eerste begroeting niet storen. Zij ging zonder geruisch te maken voorbij en trad de zaal binnen. Van den armstoel die aan hare werktafel stond, verhief zich nu bij het binnenkomen der huisvrouw, een oud heer wiens statige figuur volkomen paste bij de voorname en elegante houding, met welke hij de dame te gemoet trad.

— Mijn vader, de president von Steffits, zegde nu Benno, die met Anna mevrouw Bergen in de zaal was gevolgd.

De president en mevrouw Bergen stonden nu tegenover elkander. De laatste trad echter, toen zij den president aanzag, onwillekeurig in de schaduw terug, een sekonde lang drukte zij de linker hand op haar hart, terwijl zij met de rechter een steun zocht aan eene in de nabijheid staande bloementafel.

Ware Anna in dezen oogenblik niet zoo zeer in Benno's aanblik weggezonden geweest, zoo had zij gewis bemerkt hoe het gelaat harer moeder met doodsbleekheid overtoegen was, ter-